

fraværende og modtog tavs og helt undselig Vennernes Lykønskninger.

Den hele Eftermiddag stod Stuen fuld af glade og stolte Skibberuppere. Man maatte tilsidst lukke alle Vinduer og Døre op for at faa Luft i den kvælende Hede, og ikke et Øjeblik var Kaffekedlen af Kog. Selv Væver Hansen indfandt sig og hilste paa det unge Par med sit skæve, tvetydige Smil.

Emanuel følte sig efterhaanden lidt underlig tilmode ved at modtage alle disse Menneskers Lykønskninger, endnu inden han havde faaet talt alvorligt med Hansine selv, ja uden at han egentlig endnu havde hørt Ja-Ordet af hendes egne Læber. Han begyndte at blive skinsyg paa denne store, røde Ane, der havde plantet sig ved Hansines Side som en Bevogterske og uafsladelig kærtegnede hendes Haand nede i sit Skød — næsten som om det var de to, der var de forlovede.

Omsider fik han Lejlighed til — uden at andre hørte det — at spørge hende, om de ikke skulde spasere lidt sammen ude i Haven.

Hun rejste sig straks. Men Ane fulgte. Det var, som om hun følte sig berettiget til som Hansines bedste Veninde at være meddelagtig i de andres Fortrolighed.

Emanuel havde denne Gang ondt ved at styre sin Utaalmodighed, og efter at de i et Par Minutter havde spaseret omkring i Haven, foreslog han at vende tilbage til Stuen.

Men idet de skulde til at gaa ind, lagde han Haanden paa Hansines Arm og sagde højt og bestemt:

„Der er forresten noget, jeg gerne vilde tale med dig om, Hansine.“

Han saae, at hun kom til at skælve. Hun havde denne Gang forstaaet Vinket. Efter et Øjebliks Betænkning drog hun sin Haand bort fra Venindens Arm og sagde til hende: